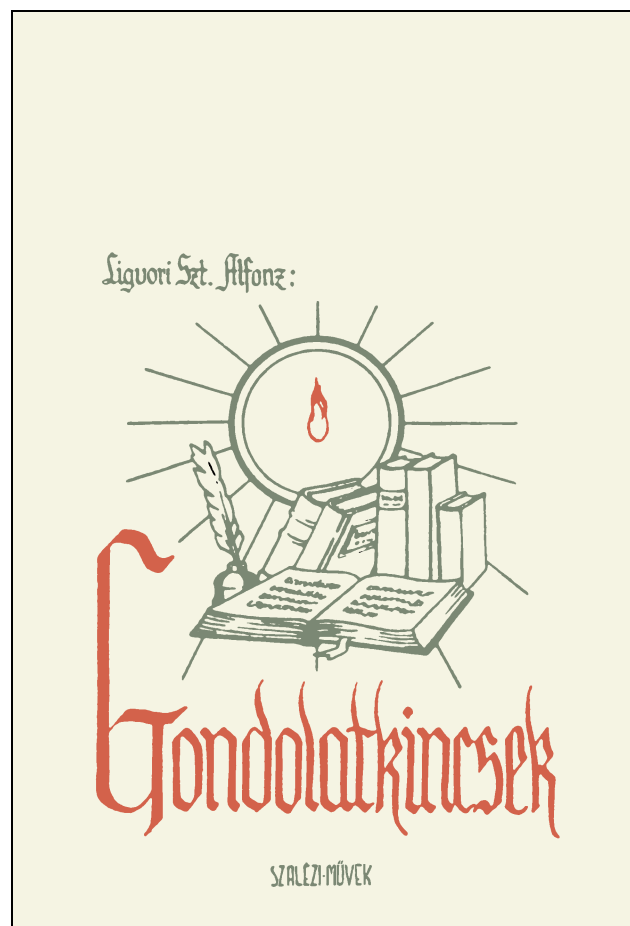

Gondolatkincsek

Liguori Szent Alfonz műveiből

Mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyar nyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Gondolatkincsek
Liguori Szent Alfonz műveiből

Nihil obstat.
Carolus Szitkey
Soc. Sal. censor dioecesanus.

Imprimatur. No. 1849/1945.
Vacii, die 29-a Julii 1945.
†Josephus Episcopus.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1945-ben jelent meg a Szalézi Művek *Lelkiélet Kiskönyvei* sorozatának 65. köteteként a Szalézi Művek kiadásában. Az elektronikus kiadás engedélyét a Szalézi Szent Ferenc Társasága – Don Bosco Szaléziak adta meg. Ezt az elektronikus kiadást a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár elvei szerint korlátlanul lehet lekipásztorni célokra használni. Minden más jog a szaléziaké.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék	3
A kiadó előszava	4
Rövid életrajz.....	5
Liguori Szent Alfonz összegyűjtött mondásai.....	6
Idő és örökkévalóság.....	6
A halál	7
A bűn	8
A lélek	9
Jócselekedet és jószándék.....	10
Kereszt és szenvedés	11
Isten kegyelme	12
Az alázatosság.....	13
A mennyország	14
Isten	15
Isten akarata.....	16
Az istenszeretet	17
Jézus	18
A legméltóságosabb Oltáriszentség	19
Az imádság	20
Mária	22

A kiadó előszava

Liguori Szent Alfonz egyik legtermékenyebb szerzőnk az egyháztanítók között. Erkölcstani, dogmatikai és lelki könyveket írt. Itt csak a lelki élettel kapcsolatos írásait vesszük figyelembe. Ilyenek például: Útmutatás Jézus Krisztus iránti szeretetre – Krisztus Jegyese – Szűz Mária dicsősége – Az Oltáriszentség látogatása – Az imádság. – Ezeknek az írásoknak a jellegéről IX. Pius 1846. november 25-én kelt brevéje a következő örök érvényű szavakkal emlékezik meg: „Ennek a szent és rendkívül tanult férfiúnak könyvei, amelyekben csodálatosan finom vallásosság nyilatkozik meg, a Jézus Krisztus iránti bensőséges szeretetet s az Ő érdemeibe és irgalmába vetett szilárd bizalmat sugározzák; erőteljes buzdítást adnak a Szűzanya és a szentek tiszteletére, a szentségek gyakori vételére, és bőségesen adják a nagyszerű intelmeket, tanácsokat és szabályokat, amelyek hathatós módon járulnak hozzá a hívők lelki üdvének biztosításához.”

A pápa szavaiból nyilvánvaló, hogy érdemes olvasgatnunk ezeket az írásokat. Csakhogy nem mindenki jut hozzájuk, sok embernek pedig, aki megszerezhetné őket, nincs ideje olvasásukhoz.

Ezért kiválogattuk, és ebben a könyvecskében összeállítottuk ezeknek az írásoknak néhány legszebb részét. Mintegy kóstolót akartunk adni a szent egyháztanító gondolkodásmódjából, amely egyszerű, népies, sőt szemléltető nyelven oktat bennünket az örök igazságokra.

Rövid életrajz

Szentünk, akiről a jézustársasági Hieronymi Szent Ferenc megjövöndölte, hogy magas kort ér meg, püspök lesz, és nagy dolgokat cselekszik majd Krisztusért, a gyönyörű Nápoly városában született. 1696. szeptember 27-én látta meg először a napvilágot. Atyja a város egyik ősi nemesi családjának tagja, s a királyi hajóhad kapitánya volt. A kis Alfonz kitűnő nevelést kapott, s minden tudományágban, még a költészetben, a zenében és a festészetben is kiképezték. Már tizenhat éves korában jogi doktorátust tett, és híres ügyvéd lett. Egyik perét azonban elvesztette, ezért lemondott világi hivatásáról, és egyházi pályára lépett. 1726-ban szentelték pappá, s egy papi egyesület tagja lett, amely különösen a belső misszió művének szentelte magát. E missziós tevékenység elmélyítésére 1732-ben vallásos társulatot alapított, amelyet XIV. Benedek pápa 1749-ben „A legszentebb Megváltó kongregációja” néven hagyott jóvá. Alfonz egész életére alapításának általános főnöke lett. 1762-ben XIII. Kelemen pápa püspökké nevezte ki. Ilyen minőségben működött szakadatlan buzgalommal 1775-ig. Ebben az évben állandó betegeskedése miatt felmentését kérte. VI. Pius pápa engedett kérésének, s így Alfonz újból visszatérhetett Paganiba, szeretett rendházába. Itt is halt meg 1787-ben, kilencvenegyedik életévében. Isten halála után csakhamar számos csodával dicsőítette meg, s így VII. Pius pápa 1816-ban boldoggá avatta, XVI. Gergely pápa pedig 1839. május 26-án az Egyház szentjeinek sorába iktatta. IX. Pius pápa azután 1871, március 23-án egyháztanítói címmel tüntette ki, és hivatalosan kijelentette, hogy tanítását, tételeit, nézeteit bárki gondolkodás nélkül követheti. Augusztus 2-án üljük meg ünnepét. Joggal mondja miséjének szentleckéje, hogy „Krisztus jó katonájaként” harcolt, és elnyerte a versenydíjat.

Liguori Szent Alfonz összegyűjtött mondásai

Idő és örökkévalóság

Nincs rövidebb dolog az időnél, de értékesebb dolog sincs az időnél.

Az idő végtelen értékű kincs; hiszen bármely pillanatban a kegyelem és a dicsőség kincseit szerezhetjük meg vele.

Ami az idővel véget ér, nem érdemli meg, hogy nagynak neveztesse.

Az az idő, melyet nem Isten szolgálatára fordítunk, elveszett idő.

Isten hív, hogy jót cselekedjél, cselekedd hát ma! Mert holnap talán már nem lesz rá időd, vagy Isten nem hív többé.

Minden véget ér a földön, az öröm is, a fájdalom is, az örökkévalóság azonban sohasem ér véget.

Aki üdvözülni akar, tartsa mindig az örökkévalóságot szeme előtt.

A keresztény ember, ha jámbor életet akar élni, tartsa mindig az örökkévalóságot szeme előtt.

Egyetlen gondolat az örökkévalóságra gyakran elegendő ahhoz, hogy szentté tegyen valakit.

A halál

Nincs biztosabb dolog a halálnál, de bizonytalanabb sincs a halál órájánál.

A halál sietve jó; siessünk hát mi is, hogy jót tegyünk, és a halál napjára rendbe hozzuk számadásunkat.

Csak egyszer halunk meg; ha egyszer elhibáztuk, örökre elhibáztuk.

Milyen helyesen ítéli meg a dolgokat, milyen bölcsen irányítja minden cselekedetét az, aki a halál szemszögéből ítél és cselekszik!

A halál csak azokat rémíti meg, akik csupán saját kedvteléseik kielégítésével törődtek itt a földön, és sohasem gondoltak a halálra, de nem ijeszti meg azokat, akik a halálra emlékezvén megvetették e világ javait, és csak arra törekedtek, hogy Istent szeressék.

Bárcsak többet gondolnának az emberek a halál órájára, midőn mindent el kell hagyniuk, s az ítéletre, amelynél mindenről számot kell adniuk!

A földi életben a halál tölt el a legnagyobb rémülettel; a pokolban viszont sóvárogva kívánják a kárhozottak a halált; szívesen meghalnának, de nem halhatnak meg.

A halotti gyertya világánál árnyékba borul a világ minden nagysága.

Amint egykor bevezették nevedet a kereszteltek anyakönyvébe, ugyanúgy bevezetik egy napon – és Isten már meghatározta ezt a napot! – a halottak anyakönyvébe is.

A halálban csupán az marad meg számunkra, amit Istenért tettünk.

A haldokló szemében egész élete egy pillanatnak tűnik.

A szentek számára a halál jutalom és nem büntetés; ezért inkább kívánják, és nem irtóznak tőle.

A halálban már semmit sem tehetünk; ami addig történt, megtörtént.

A halál órája az igazság ideje; akkor belátjuk, hogy minden földi dolog csak hiúság, füst és hamu.

Sokan azzal ámítják önmagukat, hogy oly távolinak képzelik a halált, mintha sohasem jönne el értük.

Az Úr nem azt mondja, hogy készüljünk elő, ha közel van a halál, hanem hogy akkor már készek legyünk.

Aki életében sokszor mondta: „Istenem és Mindenem!”, az halála előtt még sokkal nagyobb vigasszal, sokkal bensőségesebben mondogatja ezt.

Milyen nagyszerű vigasz, ha a Megfeszített ölelésében halunk meg, ha szívesen halunk meg Istenünk iránti szeretetből, aki irántunk való szeretetből halt meg!

A bűn

Hogy felfoghassuk, milyen rossz a bűn, meg kellene értenünk, ki az Isten, és ki az ember, aki bűneivel megbántja Őt.

Helytelenül nevezik a bocsánatos bűnt kis bűnnek; hogyan lehetne kis bűn az, ami megsérti Istent?

Legyen bár valakinek annyi érdeme, mint Remete Szent Pálnak, aki kilencvennyolc évet töltött egy barlangban; vagy Xavéri Szent Ferencnek, aki sok ezer lelket nyert meg Istennek, sőt ha annyi érdeme lenne is, mint Szent Pál apostolnak, egyetlen halálos bűn egy pillanat alatt megfosztja minden érdemétől.

A bűn minden gonoszága abban áll, ha azt akarjuk, amit Isten nem akar.

Egyedül a bűn az a rossz, melyet gyűlölünk kell.

A bűn olyan a szívben, mint a bálvány az oltáron.

Ha a kísértésben mindig Istent segítségét kérnénk, sohasem vétkeznénk.

Mindaz, amink van, Istentől való; tőlünk nem telik egyéb, csak a semmi és a bűn.

A bűnös az ördög szolgája, az ördög pedig zsarnok, aki csak bosszúsággal és keserőséggel fizet.

A bűnösök persze nem vezetnek számadást bűneikről; a számadást Isten vezeti, hogy egykor megbüntesse őket, ha a termés megérett, azaz a számadás teljes.

Isten megbocsátja a bűnöket; de a bűnt létrehozó akaratot nem bocsáthatja meg.

Isten megbocsátást ígért a bűnbánónak; azt azonban nem ígérte meg, hogy aki bűnnel bántja meg Őt, megéri a holnapi napot.

Önmagadat kárhoztatod el, ha vétkezel.

Isten bocsánatának biztos jele, ha irtózunk a bűntől, amelyet elkövettünk.

Semmi sem gátolhat abban –hogyan szentek legyünk, még elkövetett bűneink sem, ha őszintén kívánjuk – hogyan szentek legyünk.

A bűnös megsérti Istent, aki teremtette, aki oly forrón szerette, hogy vérét és életét is odaadta iránta való szeretetből.

Ha a bűnösök mindazt, amit bűneik miatt szenvedniük kell, Istenért szenvednék, nagy érdemeket szereznének a mennyország számára, és már itt a földön boldogan élnének.

A lélek

Nem feltétlenül szükséges, hogy az ember kellemesen éljen a földön, hogy előkelő származású, gazdag és egészséges legyen, de feltétlenül szükséges, hogy megmentse lelkét.

Ha romlásba döntjük lelkünket, mindenünk elvész, éspedig örökre, s még reményünk sincs arra, hogy valaha visszaszerezzük.

Egyetlen gondunk, hogy üdvösségünkért fáradozzunk, hiszen csak egyetlen lelkünk van.

Lelkünket tartsuk drágábbnak, mint a világ minden javait.

Aki értékes gyémántot visel az ujján, gyakran oda tekint, hogy lássa, nem veszett-e el. Hasonlóan örködjünk lelkünkön is.

Szívünk kert, melyben állandóan vad és kártékony növényzet burjánzik; tartsuk tehát mindenkor kezünkben a szent önmegtagadás kapáját, hogy kigyomláljuk és eldobjuk a gatz; máskülönben lelkünk hamarosan tövis- és bogáncsföldhöz lesz hasonló.

A szépen felékesített templom az Isten kegyelmében élő lélekhez hasonló, mely valóban megérdemli, hogy Isten templomának neveztesse.

Jó cselekedet és jó szándék

Nemcsak az a fontos, hogy jót tegyünk, hanem az is, hogy jól tegyünk jót.

Amint a vadász lövés előtt a célpontra szögezi szemét, hogy el ne tévessze azt, tekintsünk mi is minden cselekedetünk előtt Istenre, a mi célpontunkra, hogy cselekedeteink sikerrel járjanak.

Az emberek szemében annál értékesebb valamely cselekedet, minél több fáradságba került; Isten szemében azonban annál értékesebb valamely cselekedet, minél tökéletesebb szándékból fakadt.

Az Úr nem kíván tőlünk nagy tetteket, csak azt akarja, hogy ami keveset teszünk Érte, helyes szándékkal tegyük.

A szándék tisztaságát mennyei alkímiának nevezzük, mert ez a vasat arannyá, azaz a legegyszerűbb cselekedetet: a munkát, a pihenést, az üdülést, ha mindezt Istenért végezzük, a szent szeretet aranyává változtatja.

A szándék tisztasága abban áll, hogy mindazt, amit teszünk, csakis azért tesszük, hogy Istennek tetsző cselekedetet végezzünk.

A tiszta szándékból végzett cselekedet legbiztosabb jele az, hogy cseppet sem nyugtalankodunk, ha munkánk nem jár a kívánt eredménnyel.

Kereszt és szenvedés

A betegség, a szegénység, a gyalázat nem rossz, amennyiben megadással fogadjuk. Így még fokozzák dicsőségüket a mennyben. Viszont az egészség, a gazdagság, a tisztesség sok bűnösnek nem tesz jót, mert csak arra használja, hogy még mélyebben süllyedjen a romlásba.

A megalázás mutatja meg, ki a szent; ekkor tudjuk meg, arany-e vagy ólom a lelke.

Aki el akarja dobni magától a keresztet, még súlyosabbá teszi azt.

A szentek koronájában a legértékesebb drágakövek az Istenért elviselt szenvedések, melyeket szívesen fogadtak az Ő kezéből.

A betegség idejét a lelkek próbakövének nevezhetjük; mert akkor mutatkozik meg, igazán erényes-e valaki.

Aki egészen az Úrnak ajándékozza magát, annak Isten megengedi, hogy megvetett és üldözött legyen.

A bajok megnyitják lelki szemünket, melyet a szerencse lezár.

Minden szenvedés könnyű annak, aki megérdemelte a poklot.

Istenért szenvedni – édes gyötrellem!

Istenért meghalni – mily nagy kegyelem!

Isten kegyelme

Ó milyen nagy kincs Isten kegyelme annak, aki felismeri!

Ha az ember saját kedvtelését az isteni kegyelem elé helyezi, akkor gyönyörűségét teszi meg végső céljává, azaz Istenévé.

Aki több kegyelmet, több világosságot kapott Istentől, jobban félhet, hogy Isten elhagyja, ha vétkezik.

Minél nagyobb a kegyelem, melyet Istentől kaptunk, annál nagyobb hálátlanságunk, ha visszaélünk vele.

Az alázatosság

Az alázatosság többet ér a föld minden javainál.

Aki egészen Istené akar lenni, ne kívánja az emberek megbecsülését.

Mit használ nekünk, ha az emberek becsülnek, Isten ellenben megvet?

Jézus Krisztus, hogy alázatosságra tanítson, úgy akarta, hogy oltárainkon ne a megdicsőült, hanem a megfeszített üdvözítő képét lássuk, mert így mindenkor az Ő gyalázata áll előttünk.

A mennyország

Ha a mennyországba akarunk jutni, a mennyországba vezető úton kell járnunk.

Nincs más út a mennyországba, mint a szenvedésben való megnyugvás, és pedig mindhalálig.

Valahányszor szép tájat, tengert, virágokat, gyümölcsöt és más dolgokat pillantasz meg, amelyeknek látása örömmel tölt el, így kiálts fel: „Ha Isten már itt a földön ilyen szép dolgokat teremtett, hogy szeressem Őt, mennyivel különb örömöket készít majd számomra a mennyben!”

A mennyország örömei oly nagyok, hogy csak akkor foghatjuk fel azokat, ha magunk élvezzük.

Hogy halvány fogalmunk legyen a mennyországról, fontoljuk meg, hogy a mindenható Istent találjuk ott; Istennek pedig minden gondja az, hogy a lelkeknek, akiket szeret, örömet szerezzen.

A mennyországban majd meglátjuk, milyen szép, milyen nagy, milyen igazságos, milyen tökéletes, milyen szeretetteljes és szeretetreméltó az Isten.

Csak azok igazán bölcsek, akik tudják, hogyan nyerhetik el Isten kegyelmét és a mennyországot.

Isten

Isten végtelen; mindenkinek ad, senkitől sem kap.

Isten oly nagy, hogy a teremtmények – hozzá képest – olyanok, mintha nem is lennének.

Isten bölcsessége mellett a teremtmények minden bölcsessége tudatlanság.

Isten olyan gazdag, hogy gazdagságának nincs vége, és nem szűnhet meg soha; mert gazdagsága nem függ másoktól, hanem önmagában bírja azt, Ő maga viszont végtelen.

Isten tökéletessége végtelen, tehát az Ő szeretete is végtelen.

Az a jó, ami a mennyországot adja, a legfőbb Jó: tehát maga Isten.

Ha valami szép tárgyat, pompás kertet, szép virágot látunk, gondoljunk arra, hogy ezekből a teremtményekből Isten ama végtelen szépségének egy kis sugara ragyog, mely az Ő lényéhez tartozik.

Ha szép zenét hallgatunk, jó illatot érzünk, ízlik az étel és az ital, fontoljuk meg, hogy Isten adja ezt az örömet, hogy szívünket Hozzá emeljük s a mennyország örömeire áhítózunk.

Itt a földön szüleink voltak az elsők, akik szerettek bennünket; de ők is csak akkor szerettek, amikor már megismertek. Isten ellenben földi létünk előtt is szeretett; mert tudjuk, hogy öröktől fogva szeretett; azóta szeret, mióta Isten. Mióta önmagát szereti, minket is szeret.

Isten irgalmassága végtelen; irgalmasságának tanújele, az Úr irgalma azonban véges, és van határa.

Az Úr hallgat, de nem mindig; ha elérkezik a bosszú ideje, akkor már nem hallgat tovább.

Isten vár, de nem mindig.

Isten azt akarja, hogy mindenki üdvözüljön, aki üdvözülni akar.

Isten egészen odaadja magát annak, aki egészen neki ajándékozza magát.

Isten szeretetével uralkodni akar a szívekben, de egyedül akar uralkodni; nem kíván társakat, mert azok megfosztják uralmának egy részétől, amelyre teljes joggal egymaga tart igényt.

Amint a napsugár sem hatolhat be a kristály edénybe, ha az homokkal van telve, úgy Isten sem világosíthatja meg a pénzhez, világi tisztességhez és érzéki örömhöz ragaszkodó szívet.

Isten akarata

Isten minden parancsa és tanácsa egy dologra irányul: tedd és szenvedd el mindazt, amit Isten akar, s úgy, ahogyan Isten akarja.

Mindent megtehetsz, ha Isten akaratát teljesíted.

Aki Isten akaratára hagyatkozik, hasonló a felhők felett járó emberhez. Látja a villámlást, hallja a mennydörgést s az alatta tomboló vihart, de mindez nem nyugtalanítja, mert magasan fölötte áll.

Jobb, ha Isten akaratával csak egy szalmaszálat emelünk fel a földről, mintha Isten akarata nélkül megtérítjük az egész világot.

Az Isten akaratával való megegyezés egyetlen indulata elégséges ahhoz, hogy egy istentelen embert szentté tegyen. Ezt látjuk Pál esetében is, aki e néhány szóval: „Uram, mit kívánsz, hogy cselekedjem”, az Egyház üldözőjéből apostol és Isten választott edénye lett.

Egy lélek istenszeretetének az a legbiztosabb jele, ha csapások közepette, szegénységben, betegségben, vigasztalanságban is, benső békéjének elvesztése nélkül, minden tekintetben alárendeli magát Isten akaratának.

Csak akkor lehetünk türelmesek, ha azt akarjuk, amit Isten akar.

Életünk abban áll, hogy Isten akaratát teljesítsük; ha azonban nem tesszük ezt, a halálnak estünk áldozatul.

Nincs jobb istenszolgálat – mintha örömmel megnyugszunk Isten akaratában.

„Mondd meg, Istenem, mit kívánsz tőlem! Készségesen teljesítem akaratodat.” Az ilyen felajánlás többet ér, mint ezer böjt és önostorozás.

Az istenszeretet

Aki szereti Istent, mindenütt örömet talál; aki nem szereti, sehol sem talál.

Az istenszerető lélek számára nincs nagyobb szenvedés a kísértésnél.

Amíg az istenszerető lélek a földön él, nem lehet más vágya, mint az, hogy mielőbb egyesülhessen Istennel a mennyországban.

Csak a mennyországban, ahol színről színre látjuk Istent, csak ott tudjuk Őt majd minden erőnkől szeretni; sőt akkor már nem is tudjuk másképp szeretni, mint minden erőnkől.

Úgy kell szeretnünk Istent, ahogy Ő kívánja, nem pedig úgy, ahogy mi óhajtjuk.

Minél nagyobb a lélek szeretete Isten iránt, annál eleveőbb és szilárdabb a hite.

A szeretet teszi, hogy a hit nem csupán a szellemben, hanem az akaratban is él.

Az istenszerető lélek keveset törődik azzal, mit tartanak felőle az emberek; csak az a gondja, hogy Istennek tessenek.

Az isteni szeretettől megittasult lélek szinte elveszíti érzékét a világi dolgok iránt; nem akar mást, csak Istenre gondolni, csak Istenről beszélni, csak Istenért cselekedni, egyszóval azt akarja, hogy minden cselekedete, egész szeretete egyedül Istené legyen.

Hogy egész szívünkől szeressük Istent, mindenekelőtt száműzzük belőle azt, ami földi, azután pedig töltjük meg isteni szeretettel.

Az istenszerető lelkek zavartalan békét élveznek, mert a napraforgóhoz hasonlóan, mely mindig a nap felé fordul, arra törekednek, hogy bármi éri őket, minden cselekedetüknél Isten jelenlétében éljenek és dolgozzanak.

Az istenszeretettől eltöltött lélek nem szenved, ha megtagadja magát. Az olyan szívben, mely Istenen kívül semmit sem szeret, a legnagyobb csapások sem oltják ki a szeretet lángját, sőt inkább élesztik azt.

Aki Istent szereti, nem fél a haláltól, hanem szereti a halált.

Itt a földön nem élhetünk hiba nélkül; ezért kíváncsoznak az istenszerető lelkek annyira a halál után.

Milyen szép tudomány, ha valaki érti, hogyan szeresse Istent, s hogyan mentse meg tulajdon lelkét!

Az olyan embert, aki Isten iránti szeretettel a szívében hal meg, nem bántja a szenvedés, sőt inkább örül, hogy azt utolsó áldozatul ajánlhatja fel Istennek.

Azok a lelkek, akik barát- és testvérként szeretik Krisztust, mindent, örömet is, bánatot is, szívesen fogadnak az Ő kezéből.

Minél jobban szeretjük Istent, annál szentebbek leszünk.

A szeretet nem lehet tétlen, sohasem mondja, hogy elég. Minél többet tesz az istenszerető lélek, annál többet kíván tenni, hogy kedveskedjék Urának, és egyre inkább megérdemelje az Ő szeretetét.

Amint a világban nincs semmi, ami dacolhatna a halállal, úgy az istenszerető lélek számára sincs olyan nehézség, melyet le ne győzne végül a szeretet.

Aki csekély vágyat érez a mennyország után, az csekély mértékben szereti Istent.

Halálunk után hitünk elveszi jutalmát, mert színről-színre láthatja azt, mit hitt; a hit maga viszont megszűnik a mennyben. Halálunk után a remény is megkapja jutalmát; mert bírni fogja azt, amit remélt; a remény viszont nincs többé a mennyben. A szeretet is elveszi jutalmát a halál után; mindörökké uralkodni fog; végtelen boldogságban, az egész örökkévalóságon át szeretheti az égben Istenét, akit a földön annyira szeretett.

Istenem, add, hogy szüntelenül ezt a szót ismételgessem: „Szeretlek!” Add, hogy ez legyen életem utolsó szava, s tovább is az egész örökkévalóságon át szerethesselek Téged!

Jézus

Joggal nevezik Jézust királynak, a szeretet Királyának.

Jézus Krisztus megtestesülése előtt talán még kételkedhetett az ember, hogy valóban szereti-e az Isten; Jézus Krisztus megtestesülése és halála óta ehhez már nem férhet semmi kétség.

Ha Jézus megengedte volna, hogy szeretetének legdöntőbb tanújeleit kérjük Tőle, vajon mertük volna-e azt kívánni, hogy hozzánk hasonló gyermekké legyen, hogy magára vegye minden nyomorúságunkat, hogy a legszegényebb, legmegvetettebb, legtöbb bántalmazást tűrő legyen az emberek között, hogy a legszörnyűbb fájdalmak közt, a gyalázat és az átok fáján, mindenkitől, még tulajdon Atyjától is elhagyatva adja életét értünk? – Íme, amire mi még csak gondolni sem merésztünk volna, Jézus gondolt arra, és meg is tette.

Jézus nem azért jött a világra, hogy féljünk Tőle, hanem azért, hogy szeressük; ezért gyenge, szegény gyermek alakjában jelent meg közöttünk.

A kisded Jézus több dicsőséget szerzett Istennek, mint amennyitől az egész emberiség bűnei megfoszthatták.

Ha valaha még kétség támad lelkedben, hogy Jézus igazán szeret-e, vesd fel szemedet, és tekints a Megfeszítettre!

Elképzelhető-e nagyobb szeretet, mint ha a Teremtő teremtményei iránti szeretetből hal meg? – Jézus pedig így tett.

Csak azért volt Jézus életében annyi kín és keserűség, mert a mi szerető szívű Megváltónk mindig a mi bűneinket tartotta szeme előtt.

Ó Jézusom, nem mernék bocsánatodért esedezni, ha nem tudnám, hogy éltedet adtad csak azért, hogy megbocsáthass nekem!

Ó Jézusom, a Te Véred az én reménységem.

Jézus Vére igalomért könyörög számunkra, s oly hangosan kiált, hogy túlharsogja bűneink szavát.

Jézus érdemei megnyitották előttünk Isten kincseskamráját, hiszen minden kegyelmet elnyerhetünk, amelyet csak kívánunk.

Aki szívében hordozza Jézust, az csak Jézussal és Jézusról beszél.

Boldog, aki elmondhatja: „Uram Jézus Krisztus, mindent elhagytam a Te kedvedért, egyedül Téged szeretlek mindenekfölött és Te egyedül elég vagy nekem!

Jézus, én édes Szerelmem,

Te elég vagy énnekem:

Neked adom szívem, lelkem,

Amit akarsz, tedd velem.

A legméltóságosabb Oltáriszentség

Jézus szeretete nem elégedett meg azzal, hogy minden emberért emberré lett, szenvedett és meghalt. Szeretete módot talált arra is, hogy mindegyikünknek külön-külön egészen odaadja Magát; ezért alapította a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

A többi szentségek Isten ajándékait foglalják magukban; a legméltóságosabb Oltáriszentség olyan ajándék, mely pusztán szeretetből áll. Nem csupán a szeretet jele, hanem maga a szeretet.

Ne feledjük, hogy Jézus úgy van jelen oltárainkon, mint a szeretet és irgalom trónusán, hogy kegyelmeket osztogasson, és éjjel-nappal elrejtve él közöttünk, hogy tanújelét adja szeretetének.

Hitünk arra tanít, hogy minden oltár a szeretet vára, ahol Jézus a rejtekben él, hogy aki ott felkeresi, megtalálhassa Őt.

Az ember nem találhat nagyobb örömet, nagyobb kincset a földön, mint Jézust a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Az Oltáriszentségben jelenlevő Jézus mellett csak az unatkozhat, aki nem ismeri Őt.

A mi mennyországunk a földön a legméltóságosabb Oltáriszentség.

Ha az emberek szenvedéseikben mindig a legméltóságosabb Oltáriszentségnél keresnének menedéket, bizonyára nem lennének már ilyen szármalmas állapotban.

Ha szentáldozásra készülünk, különösen két dologra legyünk tekintettel: igyekezzünk bensőleg minél jobban elszakadni a teremtményektől, és kívánjuk forrón, hogy Isten szeretetében növekedjünk.

Ha szentmisét hallgatunk, Jézus Krisztust ajánljuk fel; Jézus végtelen, tehát végtelen hódolatot tanúsítunk Isten iránt.

Istenem, adj nekem Jézus iránti szeretetből nagy szeretetet a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt.

Az imádság

Az ember magától nem képes arra, hogy üdvözüljön, mert Isten úgy akarta, hogy mindazt, amije van és lehet, csakis a kegyelem segítségével nyerje el. A kegyelem segítségét pedig általános gondviselése szerint az imádság révén adja.

Imádság nélkül nincs üdvösség.

Lelkünk gazdagsága az imától függ. Aki kér, mindent megkap, amit csak kíván.

A kárhozottak azért pusztultak el, mert nem imádkoztak; ha imádkoztak volna, nem vesztek volna el.

Az örök boldogság kegyelme nem egyetlen kegyelem, hanem inkább a kegyelmek láncolata, melynek utolsó láncszeme a végső kitartás kegyelméhez kapcsolódik. A kegyelmek láncolata az imádság láncával függ össze. Ha hanyagságból elszakítjuk az imádság láncát, elszakad a kegyelmek lánc is, amely az örök boldogsághoz vezetne bennünket.

Hogy mindvégig kitartsunk, mindhalálig fáradhatatlanul gyakorolnunk kell az imádságot.

Ó milyen csodálatos az ima ereje! Két bűnös halt meg Jézus mellett a Kálvárián. Az egyik így imádkozott: „Emlékezzél meg rólam!” és üdvözült; a másik elkárhozott, mert nem imádkozott.

Az üdvösséghez nem szükséges, hogy a hitetlenek közé menjünk, és életünket áldozzuk hitünkért; az sem szükséges, hogy elvonuljunk a pusztaságba, és gyökerekkel táplálkozzunk. Elég, ha így imádkozunk: „Segíts meg, Istenem!” „Uram, légy velem!” „Istenem, irgalmazz!” – Lehet-e valami ennél könnyebb?

Ha Isten engedelnyt adott volna, hogy havonta egyszer elébe terjesszük kéréseinket, már ez is nagy kegyelem lenne. Hiszen a földi királyok évenként csak néhányszor adnak kihallgatást; az Úristen azonban mindenkor rendelkezésünkre áll. Mindig készségesen meghallgatja gyermekei szavát, azaz imádságát.

Az emberek nem szenvedhetik a tolakodást; Isten ellenben nem csupán eltűri, de meg is kívánja, hogy kegyelméért ostromoljuk, különösen a kitartás kegyelméért.

Ha nem akarjuk, hogy Isten elhagyjon, kérjük Őt szüntelenül, hogy ne tágítson mellőlünk.

Mindazokat a kegyelmeket, amelyek nem szükségesek üdvösségünkhöz, csak feltételesen kérjük, ha pedig azt látjuk, hogy Isten nem adja meg őket, biztosak lehetünk, hogy megtagadásuk javunkra válik.

Betegségben az a legszebb ima, ha megnyugszunk Isten akaratában.

Aki imájában nem Istent, hanem önmagát keresi, nem talál meghallgatásra.

Az a lélek, amely Istent igazán szereti, mindenkor fáradhatatlanul imádkozik a szegény bűnösökért.

Minden gondunk az legyen, hogy nagy bizalommal imádkozzunk, abban a szilárd meggyőződésben, hogy ha imádkozunk, kedvünkért feltárul a mennyország kincseskamrája.

Szent meggyőződés, hogy Isten meghallgatja azt, aki bizalommal imádkozik.

Ha így imádkozol: „Uram, én nem kérek Tőled világi javakat, sem gazdagságot, sem dicsőséget, csak a Te kegyelmedet kérem: szabadíts meg bűneimtől, adj jó halált, add nekem a mennyországot, a Te szent szeretetedet, a Te szent akaratodban való tökéletes megnyugvást!” – lehetetlen, hogy Isten meg ne hallgassa imádságodat.

Nincs alkalmasabb idő tehetetlenségünk, nyomorúságunk megismerésére, mintha imádságunkat szárazság, csömör, szórakozottság, kedvetlenség zavarja, s a legcsekélyebb buzgóságot vagy kívánságot sem érezzük, hogy haladni tudjunk az isteni szeretetben.

Ha lángolni szeretnénk az Isten iránti szeretettől, szeressük az imát, az imádság az az áldozati oltár, amelyen lángra gyúl az isteni szeretet tüze.

Áhítattal imádkozni annyit tesz, mint alázatosan és bizalommal imádkozni.

A szemlélődés kohó; ott lobban lángra a szívben az Isten iránti szeretet.

Aki abbahagyja a belső imát, nemsokára megszűnik Istent szeretni.
A röpigimák sokkal könnyebben helyeznek Isten jelenlétébe, mint a hosszú imádságok.

Mária

A szentek imádsága Isten barátainak imádsága, Mária imádsága azonban az édesanya imádsága.

Mária kérése az édesanya kérése, tehát Jézus számára úgyszólván parancs; ezért teljesen lehetetlen, hogy meg ne hallgassa.

Mária minden imáját parancsnak tekinti Isten, és könyörületesen bánik mindazokkal, akikről Mária megemlékezik.

Jézus természeténél fogva, Mária a kegyelem által mindenható; tehát mindazt elnyeri, amit kér.

Mária oly nagy részvéttel tekint nyomorúságunkra, oly nagy szeretetet érez irántunk, hogy folytonosan imádkozik értünk és fáradhatatlanul könyörög, hogy kegyelmeket nyerjen el számunkra, és megóvjon a fenyegető veszedelmektől.

Mária hatalmasabb, mint a többi szentek, ezért nagyobb gonddal fárad, hogy Istent irgalmasságra hangolja irántunk.

Amint az olajfából csak olaj fakad – ez az irgalmasság jelképe – úgy Mária kezéből is csak kegyelem és irgalom források, s ezt mindazoknak megadja, akik oltalma alá menekülnek.

Ha bűneink láttára rémület és csüggedés fog el, gondoljunk arra, hogy Mária az irgalmasság királynője lett, és segítségével a legnagyobb és legelhagyottabb bűnösök is megmenekülnek, ha hozzá folyamodnak.

Maga a jó Isten ajándékozott Máriának, szeretett Leányának, olyan jóságos Szívet, hogy mindenki bizalommal kérje közbenjárását.

Sok szent nem lenne most a mennyországban, hogyha nem Mária hatalmas közbenjárásával jutott volna oda.

Mária a mi Édesanyánk, aki forróbban óhajtja üdvösségünket, mint mi magunk.

Krisztus a mi lelkünk Atyja, Mária pedig Édesanyánk; midőn Jézust szülte nekünk, igazi életét adta lelkünknek; s amikor Fia életét feláldozta a Kálvárián a mi üdvösségünkért, újjászült bennünket a kegyelmi életre.

A menny és föld Királya a végtelen Jóság, kimondhatatlanul szeretne hát elhalmozni bennünket kegyelmével. Ehhez azonban a mi bizalmunk is szükséges; hogy tehát fokozza bizalmunkat, tulajdon Édesanyját adta Közbenjárónkúl és Szószólónkúl. Ezért azt óhajtja, hogy üdvösségünket, minden kegyelem elnyerését – Máriától reméljük.

Mária úgy kívánja, hogy állandóan segítségül hívjuk őt, hogy mindig nála keressünk menedéket, de nem azért, hogy ezzel az ő dicsősége gyarapodjék, hanem azért, hogy a mi bizalmunk és áhítatunk növekedjék, s így több segítséget és vigasztalást adhasson nekünk.

Szüntelenül így kiáltok: „Krisztus az én egyetlen reménységem!” – Krisztus után pedig minden bizalmamat a boldogságos Szűz Máriába helyezem.

Milyen boldog az a lélek, amely a pokollal vívott küzdelmében Mária nevét hívja segítségül!

Aki pecsétként viseli lelkén az igazi Mária-tiszteletet, azt Isten is a magáénak ismeri.

Jóságos Szűz Mária, add, hogy mától kezdve neved az öröm és a bizalom forrása legyen számomra.

Mária, Édesanyám, add, hogy mindig a tied legyek!

Mária, Édesanyám, beléd helyezem bizalmamat. Jézus érdemei és a te közbenjárásod által üdvözülöm kell. Ebben reménykedem, így legyen!